

menter op i sagen, og det sker typisk, hvis der går lang tid mellem et endeligt afslag og en faktisk udsendelse.

Mindretallet har også noteret sig ministerens bemærkninger om en vis indvandring af borgere fra Hongkong. Mindretallet er enig med ministeren i, at der kan være grund til for Danmark at åbne muligheden for en vis indvandring, ikke mindst i lyset af, at der skal aftales fælles immigrationsregler mellem EF-landene. Mindretallet undrer sig imidlertid over, at ministeren samtidig med denne åbning vælger at stramme reglerne for dem, der faktisk ønsker ophold i Danmark, og som har en vis tilknytning hertil, samt at ministeren ikke finder, at visse personer fra Øst- og Mellemeuropa måske havde lige så stor tilknytning til Danmark som visse Hongkongborgere.

Det værste ved de stramninger af udlændingeloven, der er præsenteret her, er, at de er gennemsyret af mistænkeliggørelse af udlændinge, der kommer til Danmark. Denne holdning svækker ikke den fremmedangst og det fremmedhad, der desværre er blevet en del af den danske hverdag. Tværtimod ville en styrket oplysning om, hvor få udlændinge der faktisk befinder sig i Danmark, og som søger hertil, måske kunne berolige danskerne. Samtidig ville en øget positiv debat om Danmarks del af den rige verdens globale ansvar over for flugt og nød i den tredje verden måske medvirke til, at danskerne generelt blev mere positivt stemt over for fremmede iblandt os.

Mindretallet har noteret sig, at der i justitsministerens lovforslag intet er medtaget om repatrieringshjælp til flygtninge, der ønsker at vende tilbage til deres fædreland, til trods for at en tilbagevendende er endemålet for ethvert flygtningearbejde. Mindretallet vil fastholde socialministeren på den tilkendegivelse, der fremgår af flertallets betækningsbidrag.

Med hensyn til de af justitsministeren stillede ændringsforslag vil mindretallet undlade at stemme. Mindretallet erkender, at ændringsforslagene mildner justitsministerens lovforslag, men tænsen er den samme, og der tages ikke højde for de menneskerettighedsproblemer, der ligger i lovforslaget, om at foretage en konkret forsørgelsesvurdering i forbindelse med flygtninges familiesammenføringer.

Et andet mindretal (Fremskridtspartiets

medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede ændringsforslag.

For Fremskridtspartiet har dette lovforslag været et lille bitte skridt i den rigtige retning. Fremskridtspartiet havde håbet på et mere gennemgribende lovforslag, specielt da begge regeringspartierne i lange tider har talt om, at: »nu skal der strammes op på udlændingeområdet«.

Det er desværre kun blevet til ordene fra regeringspartierne, og ordene er kun blevet sagt i forsamlingshusene og til pressen. Så snart det kommer til det afgørende punkt i Folketinget, svigter modet, og man tænker mere på at blive siddende og takkes Socialdemokratiet end på at føre den politik, som man har lovet vælgerne.

Fremskridtspartiet har med sine ændringsforslag forsøgt at gøre lovforslaget bare tilnærmelsesvis i overensstemmelse med, hvad der er nødvendigt for, at lovforslaget gør op med det problem vi har i dag, og bliver i overensstemmelse med befolkningens ønsker om udlændingepolitikken.

Fremskridtspartiet havde gerne set ændringer og opstramninger på langt flere punkter, men da der skal være identitet mellem lovforslaget og de stillede ændringsforslag, må Fremskridtspartiet se sig henvist til at fremsætte egne lovforslag.

Siden fremsættelsen har justitsministeren gentagne gange skrevet og udtalt, at det er sagsbehandlingstiderne, der skal gøres noget ved, og at det skal ske ved at begrænse anke- og klagemulighederne. Alligevel er der ikke taget effektivt fat på det problem i lovforslaget.

Hvis ministeren virkelig ønsker at give nogle rimelige sagsbehandlingstider og vil nøjes med de instanser, som er nødvendige, kunne ministeren blot have indarbejdet det i lovforslaget.

Fremskridtspartiets forslag er, at ansøgningen om asyl kun skal behandles i 3 instanser: politiet (som modtagende myndighed), herunder Den Centrale Politiafdeling (DCP), Direktoratet for Udlændinge (DFU) som regeringens repræsentant, og sluttelig skal det være muligt at få prøvet sagen ved en rigtig domstol.

På den måde vil alle de unødvendige led blive luget væk. Dansk Flygtningehjælp, som blot er en eller anden privat forening, Flygtningesnævnet, som af uforståelige årsager har fået